Ετος Α'—Αριθ. 3 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 16 Ἰουλίου 1878. Περιοδος Β'

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΙΣ | Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 8. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12.—Ἕκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κορίννης, ἐν τῷ τύπ. τῆς Κορίννης.—Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδότην. | ΕΚΔΟΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ

ΚΑΙ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 9·

Γ'

Ἀλλ' ἀνταπεκρίθησαν ἄρά γε καὶ πάντα μὲν τὰ ἑλλ. παρθεναγωγεῖα, ἰδίᾳ δὲ τὰ ἐν τῇ δουλῇ Ἑλλάδι, καὶ τούτων μάλιστα τὰ παρὰ ταῖς ἀλλοφώνοις κοινότησι, περὶ ὧν κυρίως πρόκειται ἐνταῦθα, ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν οὕτως ὑποδειχθεῖσαν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀνάγκην; Τοιοῦτον περίπου εἶναι τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον ὑμῶν ἐρώτημα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν σχεδὸν ἐπιτακτικῶς ζητεῖτε ὅπως ἀπαντήσω. Εἰ καὶ ἡ ἐπίλυσις τούτου, ἀγαπητή μου κυρία, δύναται εὐχερῶς, νομίζω, νἀνευρεθῇ εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὑμῶν αἰτήματος ἀναπτυχθείσας σκέψεις μου, ἀνάγκη οὐχ ἧττον, ὑπακούων ἀγογγύστως εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀπειλητικὴν sommation σας, νἀποπειραθῶ νὰ εἴπω ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τούτου, μεθ' ὃ καὶ περαίνεται ἡ παροῦσα ἐπιστολή μου.

α') *Διανοητικὴ παίδευσις.*

Ἐδυνάμην βεβαίως νὰ ὑποδείξω πλεῖστα αἴτια παρακωλύοντα σπουδαίως τὴν ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις προσήκουσαν διανοητικὴν παίδευσιν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνάπτυξις πάντων τούτων θὰ ἦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος ἱκανῶς μακρά, θὰ ἐκούραζε δ' ἴσως πολὺ καὶ τὴν ὑμετέραν ὑπομονήν, ἣν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχρησθῶ, θἀρκεσθῶ νἀναφέρω δύο μόνον, ἅπερ θεωρῶ τῶν σπουδαιοτάτων. Οὕτω 1) θὰ ἦτο ἄρά γε πάντῃ ἀδύνατον νὰ καταστῇ παρὰ ταῖς ἐν Τουρκίᾳ χριστιανικαῖς κοινότησιν ὑποχρεωτικὴ ἡ παίδευσις τῶν κορασίων ἄχρι τοῦ ις' ἔτους τοὐλάχιστον τῆς ἡλικίας των; διότι δὲν εἶναι δίκαιον πάλιν νὰ μεμφώμεθα τὰς ἀτυχεῖς διδασκάλους μόνον, ἀδυνατούσας νὰ συντελέσωσι τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεάνιδος, ὅταν αὕτη ἀποχωρῇ τοῦ παρθεναγωγείου συνήθως πρὸ τοῦ ιβ' καὶ σπανίως τὸ ιδ' ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Τί ἐδύνατο τῷ ὄντι νὰ μάθῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἕλληνος, Ἀλβανοῦ, Βλάχου ἢ Βουλγάρου τῆς Τουρκίας, ἡ ὁποία ζητοῦμεν καὶ γράμματα καὶ γλῶσσαν καὶ ἀγωγὴν καὶ πάντα νὰ λάβῃ ἐντὸς τῶν παρθεναγωγείων, καὶ μόνον ἐντὸς αὐτῶν; Εὐκταία ἄρα πρωτίστως πρὸς κρείττονα τούτων ρύθμησιν θὰ ἦτο ἡ ἐκ παντὸς τρόπου σπουδή, ὅπως καταστῇ ἐν ταῖς κοινότησιν ἐκείναις ἡ παίδευσις ὑποχρεωτικὴ τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ ις' ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν κορασίων. Πρέπει δὲ νὰ κατανοήσωμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐνίοτε ἀνάγκη τὰ ἔθιμα ἑκάστου τόπου νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῆς ὀρθῆς καὶ ὑγιοῦς παιδεύσεως καὶ ἀγωγῆς, οὐχὶ δὲ τὰ σχολεῖα νὰ κανονίζωσι πάντοτε τὴν πορείαν αὐτῶν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐγχωρίων ἐθίμων, μάλιστα ὅταν ταῦτα ἀποβαίνωσι προφανῶς ἀσυμβίβαστα πρὸς τὸν διὰ τῶν σχολείων ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων ἡμῶν. Ἄλλως διατί τάχα δὲν θὰ ἦσαν ἀρκετὰ τὰ γραμματοδιδασκαλεῖα; Ἀλλ' ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι θὰ βραδύνωσι πολὺ ἴσως ἔτι νὰ κατανοήσωσιν αἱ παρ' ἡμῖν κοινότητες τὴν ἀλήθειαν ταύτην, πᾶς δὲ μακρότερος περὶ τῆς ἐλλείψεως ταύτης λόγος θἀπέβαινεν ἐπὶ τοῦ παρόντος περιττὸς καὶ μάταιος, μεταβαίνω εἰς τὸ ἕτερον τῶν αἰτίων, ὅπερ καίτοι σπουδαιότατα, κατ' ἐμὴν πεποίθησιν, ἐπιπροσθεῖ εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ σκοποῦ τῶν παρθεναγωγείων, παραδόξως οὐδεὶς ἄχρι τοῦδε ὑπέδειξεν ἢ ἐτόλμησε νὰ ὑποδείξῃ. 2) Αἱ θυγατέρες ἡμῶν, ὡς εἶπον, ἅμα 12ετεῖς γενόμεναι καὶ καταλείπουσι τὰ παρθεναγωγεῖα, μεμνησευμέναι ἤδη πολλάκις καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ 1' ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν, καὶ ὁδηγοῦνται οἴκαδε, ἔνθα κατ' ἀπαίτησιν τῶν μνηστήρων των, δηλωσάντων ἐπισήμως ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ καταστήσωσι ταύτας συζύγους αὐτῶν, κλείομεν εἰς τὰς δυστυχεῖς ἑρμητικῶς καὶ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα ὅπως ἀσχολῶνται εἰς οἰκιακὰ ἔργα, ἐντελῶς ἀθέατοι εἰς τὸν κόσμον. Μὲ ποῖα λοιπὸν κεφάλαια, ἐρωτῶ, ἐξῆλθον τοῦ παρθεναγωγείου τὰ κοράσια ταῦτα; Εἴδετε, μετ' ἀγανακτήσεως δὲ καὶ ὑμεῖς ὡμολογήσατε, ὅτι οὔτε νὰ γράφουν, οὔτε νὰ ὁμιλοῦν, οὔτε νὰ ἐννοοῦν τὴν καθωμιλημένην ἑλληνικὴν ἔμαθον· καὶ δὲν ἔμαθον ἀναντιρρήτως, διότι ἔπρεπε κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον νὰ διδαχθῶσι 4 φύλλα τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἕτερα 3 τοῦ Λουκιανοῦ, ἐν οἷς δὲν ἦτο δυνατὸν βεβαίως νὰ εὕρωσιν οὔτε τὸ ἀναγκαῖον ἐκεῖνο ποσὸν τῶν γνώσεων, ὅπερ ἐδύνατο νὰ χρησιμοποιήσωσιν εἰς τὸν πρακτικὸν αὐτῶν βίον, ἀλλ' οὔτε τὸ κατάλληλον ποιόν, ὅπερ ἀπῃτεῖτο πρὸς μόρφωσιν ἤθους.

Ἀσχοληθέντα ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἰς ἐ μάθησιν τῆς ἀρχ. ἑλλην., ἧς οὐδέποτε θὰ κάμωσι χρῆσιν

ἐν τῷ κοινωνικῷ αὐτῶν βίῳ, κατώρθωσαν νὰ μηνμάθωσιν οὕτω οὔτε τὴν ἀρχ. ἑλλ., οὔτε τὴν καθωμιλημένην. Πρὸς τί λοιπὸν τότε αὐτὴ ἡ ὅλως ἄσκοπος καὶ ἀδικαιολόγητος καταναγκαστικὴ διδασκαλία τῆς ἀρχ. ἑλληνικῆς, τὴν ὁποίαν ἀποχωροῦντα τὰ κοράσιά μας τοῦ παρθεναγωγείου ὡσεὶ συναισθανόμενα τὴν ἀχρηστίαν αὐτῆς ξεσκονίζουσιν ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τούτου; Ἀφοῦ εἶναι ἀληθές, ὅτι ζητοῦμεν παρὰ τούτων νὰ μάθωσιν ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις νὰ ὁμιλοῦν ὁπωσοῦν καθαρῶς, νὰ γράφουν ὀλίγον καλῶς καὶ νὰ ἐννοοῦν εὐχερῶς ἐφημερίδα τινά, περιοδικὸν ἢ βιβλίον ἠθικὸν καὶ διδακτικόν, συντεταγμένα ἐν τῇ καθωμιλημένῃ· ἀφοῦ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ἡμῶν προώρισαν τὰς θυγατέρας μας διὰ τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν ἐπιτρέπουσιν αὐταῖς νὰναπαύωνται ἐπὶ τοῦ *καναπὲ* καὶ νὰναφυλλίζωσι τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ξενοφῶντα, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι κατώρθουν νὰ ἐννοῶσι τούτους. Διατί δὲν πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις τὴν διδασκαλίαν τῆς καθωμιλημένης, καταργοῦντες τάχιστα ἐξ αὐτῶν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν, ἧς ἡ ἐκμάθησις εἰς κοράσια διαμένοντα ἐν τοῖς παρθεναγωγείοις μόλις μέχρι τοῦ ιδ' ἔτους τῆς ἡλικίας των ἀποβαίνει ὅλως ἀδύνατος μὲ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα φύλλα τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τοῦ Λουκιανοῦ; Ὑμεῖς, κυρία, δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς ἐπολέμησα ἄλλοτε, ὥστε ἐκινδύνευσα νὰ λογισθῶ παρὰ τῶν ἀνικάνων νὰ βλέπωσι πέραν τῆς ῥινός των αὐτὸ τοῦτο ἀμαθὴς καὶ σχεδὸν εἰπεῖν ἀνάξιος τοῦ αἰῶνος τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, καθ' ὃν ζῶμεν. Οὐδεὶς φθόνος! Ἀποτυχὼν ἐν τούτοις παρὰ τῇ κοινότητι ἐκείνῃ, κὐτύχησα νὰ εἰσακουσθῶ ἀλλαχοῦ, χαίρω δὲ δυνάμενος νὰ εἴπω σήμερον ὅτι ἔδρεψα τοὺς καρποὺς πληρεστάτης ἐπιτυχίας.

6') *Ἠθικὴ μόρφωσις.*

Δύναμαι προσέτι νὰ ἐρωτήσω, προκειμένου περὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν θυγατέρων ἡμῶν, ἂν ἔγκριτον διδακτικὸν καθεστὼς παρ' ἡμῖν πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ διδάσκει αὐτὰς νὰ θραύωσι τὰς ὑδρίας καὶ νὰ καύσωσι τὸν κόπανον, τὴν ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον πρὸ τοῦ βωμοῦ δῆθεν τοῦ πολιτισμοῦ, νὰ ἐντρέπωνται δὲ νὰ μένωσιν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν, θηλάζουσαι τὰ τέκνα των καὶ κλώθουσαι τὰ ἔρια τῶν αἰγῶν των; ὅπερ ἀντὶ τούτων διδάσκει αὐτὰς νὰ ἐντρυφῶσιν ἀναγινώσκουσαι βιβλίον, παρέχον τροφὴν εἰς τὴν ματαιότητά των μόνον, νὰ αἰσθάνωνται δὲ ἀηδίαν καὶ ἀποστροφὴν πρὸς πᾶν μὴ θεραπεῦον ταύτην, καὶ ἐπὶ πᾶσι νὰ πιστεύωσιν, ὅτι τοιαύτη συμπεριφορὰ εἶναι ἀσφαλὲς γνώρισμα ἀβρότητος καὶ εὐαισθησίας;...Θεωρῶν πάντοτε μεγίστην καὶ μόνην κατεπείγουσαν ἐθνικὴν ἀνάγκην ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ διαπλάσωμεν τὰς θυγατέρας ἡμῶν χρηστὰς συζύγους καὶ καλὰς μητέρας, οὐχὶ δὲ σοφὰς συγγραφεῖς, συνέστησα πάντοτε εἰς τὰς κοινότητας, ἔνθα ἐδίδαξα, ὅπως μεταβάλωσι τὰ παρθεναγωγεῖά των εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται πολὺ διάφορα ἢ ἀπέχοντα τοῦ οἴκου. Ἐκπληροῦσι λοιπὸν δεόντως τὸν σκοπόν των τὰ ἡμέτερα παρθεναγωγεῖα, ὅταν τὰ ἐκ τούτων ἀπολυόμενα κοράσια νομίζουσιν, ὅτι «παρέχουν δείγματα λεπτῆς καὶ ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς, ζητοῦντα νὰ μάθωσι τί λέγεται, τί πράττεται, ποῖον ᾆσμα κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ, καὶ νὰ θεωρῶσι σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν τὴν ἐκλογὴν καταλλήλου πίλου ἢ ταινιδίου ἢ τακτοποίησιν βοστρύχων ἢ συναρμογὴν χρωμάτων», περὶ ὧν εἶναι ἱκανὰ νὰ σᾶς ὁμιλῶσιν εὐχαρίστως ἀπὸ πρωΐας ἄχρις ἑσπέρας, ἀποστηθίζουσαι μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας ὅλον τὸ φρασεολόγιον τῶν «Illustrées» τῶν Παρισίων; Δὲν σᾶς φαίνεται, κυρία, ὅτι ὁ σοφὸς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καμαράκου ταῦτα λέγων λαλεῖ περὶ τῆς σημερινῆς ἑλληνίδος; Τοιούτων δὲ διδασκάλων, τοιούτων συζύγων καὶ μητέρων ἔχει ἀνάγκην ἐν ᾗ διατελεῖ οἰκτρᾷ ἠθικῇ καταπτώσει τὸ ἡμέτερον ἔθνος; Ὁπωσδήποτε εὐλογῶ ἀπὸ καρδίας τὸν Θεόν, διότι παρὰ ταῖς ἐν Τουρκίᾳ χριστιανικαῖς κοινότησι, κατὰ τὸ πλεῖστον τοὐλάχιστον, ὁ οὕτω καλούμενος *εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς* τῶν ἡμετέρων πτυχιούχων τοῦ Ἀρσακείου, χάριν τῆς ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις μεγάλης αὐστηρότητος τῶν ἠθῶν τῆς τε κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, δὲν ἀπέβη ἄχρι τοῦδε ἀρκούντως ἰσχυρός, ὥστε νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰσχωρήσῃ καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ παρθεναγωγεῖα.

(Ἕπεται τὸ τέλος). Χ. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὁ μόλις πρὸ ὀλίγου περατωθεὶς πόλεμος παρέσχεν εἰς τὴν διεθνῆ ἑταιρίαν τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ* τῆς Γενεύης, ὡς καὶ τῶν κρατῶν, ἅτινα προσεχώρησαν εἰς τὴν σύμβασιν τῆς Γενεύης, τὴν περίστασιν νὰ ἐπιδείξωσι τὰ φιλάνθρωπα αὐτῶν αἰσθήματα καὶ νὰ μετριάσωσιν, ὅσῳ τὸ δυνατόν, τὰ δυστυχήματα, ἅτινα συνήθως ὁ πόλεμος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ.

Ἡ Gazette d'Augsbourg παρέχει ἡμῖν λεπτομερείας τινὰς περὶ τῶν ἑταιριῶν τούτων, αἵτινες ὑφίστανται ἤδη εἰς τοὺς διαφόρους τόπους καὶ περὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐνεργείας, ἣν ἀνέπτυξαν κατὰ τὸν τελευταῖον ῥωσσο-τουρκικὸν πόλεμον.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἀριθμοῦνται οὐχὶ ὀλιγώτεραι τῶν 900 τοπικῶν ἑταιριῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ*. Ἐν καιρῷ εἰρήνης, αἱ ἑταιρίαι αὗται εἶναι ἀρκετὰ ἀδρανεῖς, ἀλλ' ἅμα τοῦ πολέμου ἐκρηγνυομένου, εἶναι προθυμότατοι, αἱ δὲ βοήθειαι αὐτῶν δὲν βραδύνουσι νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ἡ κεντρικὴ ἀγγλικὴ ἐπιτροπὴ ἔπεμψεν ἓν ἀτμόπλοιον μετὰ τεσσάρων κινητῶν νοσοκομείων, ἱδρυθέντων ἐν Βάρνῃ, Ἀδριανουπόλει, Βατοὺμ καὶ Ἐρζερούμ, ὅπερ μετεβλήθη κατόπιν ὡς νοσοκομεῖον, ὅτε δὲν ἐχρησίμευεν εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν πληγωμένων.

Πράκτορες, δαψιλῶς ἐφοδιασθέντες διὰ βοηθημάτων καὶ τροφῶν, ἐξεπέμφθησαν εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου. Εἷς εἰς τὸν Αἶμον, ἄλλος εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, τρίτος εἰς Μαυροβούνιον καὶ τέταρτος πλησίον τοῦ ῥωσσικοῦ στρατοπέδου. Οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι ἦσαν ἄνδρες, γνωρίζοντες ὅσον δυνατὸν τὸν τόπον, τὴν γλῶσσαν κ. τ. λ. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δὲν ὑπελείφθη. Ἡ ὑποκόμησσα Στράγκφορδ εἶχεν ἱδρύσῃ μόνη ἐξ νοσοκομεῖα, δι' ἃ μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ἐπιτυχίας ἐμίσθωνε γυναῖκας πρὸς νοσηλείαν τῶν Τούρκων αἰχμαλώτων.

Ἐν τῇ γερμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ, ὁ διοργανισμὸς τῶν ἑταιριῶν τούτων εἶναι ἄριστος, ἡ δὲ ἐνέργειά των οὐχὶ μικροτέρα καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀκόμη. Εἰσὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν χίλιαι περίπου καὶ διῃρημέναι εἰς ἐθνικάς, ἐπαρχιακὰς καὶ τοπικάς, ἀδιαλείπτως δὲ καταγίνονται εἰς τὴν ἑτοιμασίαν νοσοκόμων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰς τὸ νὰ ὦσιν ἐνήμεροι τῶν γινομένων καθ' ἑκάστην προόδων καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς μεταφορᾶς τῶν πληγωμένων καὶ τῶν παρεχομένων αὐτοῖς περιποιήσεων κ. τ. λ.

Κατὰ τὴν *Ἐφημερίδα τοῦ Ἀουγσβούργου*, ἡ ἐπιτροπὴ ἔπεμψεν εἰς τὸν *Ἐρυθρὸν Σταυρὸν* καὶ τὴν *Ἐρυθρὰν Ἡμισέληνον*, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς βοηθήματα, 100,000 μάρκων, τοῦ μάρκου ἰσοδυναμοῦντος πρὸς 1,25 φράγκ. πλὴν τοῦ ὑλικοῦ δι' ἐπιδέσμους, χρήσιμα εἰς νοσοκομεῖα, στρατοπεδεύσεις κ.τ.λ.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ἐπιδέσμων καὶ τῶν λοιπῶν χρησίμων πρὸς θεραπείαν τῶν πληγῶν ὑπὸ τῶν ἑταιριῶν τῶν γυναικῶν ἐγίνετο σύμφωνα πρὸς δείγματα, ἐπιδοκιμασθέντα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτροπὴ εἶχε προμήθειαν ἐν ἀποθήκαις. Πλὴν δὲ τούτων, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιτροπὴ ἐκ συμφώνου μὲ τὰς ῥωσσικὰς ἀρχὰς διωργάνωσε τρεῖς ὑγιεινομικὰς ἁμαξοστοιχίας, ἑκάστης ἀποτελουμένης ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ἁμαξῶν, ἐκ τῶν ὁποίων εἴκοσι μετέφερον τοὺς πληγωμένους, μία ἐχρησίμευεν ὡς μαγειρεῖον, μία διὰ τὰ ἔπιπλα κ.τ.λ.

Ἡ παρὰ τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας χορηγηθεῖσα συνδρομὴ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν χρησιμωτάτων, ὀφείλεται δὲ ἰδίᾳ εἰς τὸν ζῆλον τοῦ βαρώνου Μούνδη, ἑνὸς τῶν δραστηριωτάτων μελῶν τῆς αὐστριακῆς ἐπιτροπῆς τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ*, ὅστις μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς Κωνσταντινούπολιν, διωργάνωσε σώματα νοσοκόμων κινητά, κατεσκεύασε φορεῖα πρὸς μεταφορὰν τῶν πληγωμένων, παραπήγματα διὰ νοσοκομεῖα κ.τ.λ. Αἱ δωρεαὶ καὶ ἐνταῦθα ὑπῆρξαν ἐπίσης ἄφθονοι καὶ δὲν ἔπαυσαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκστρατείας.

Μὴ λησμονήσωμεν ἐνταῦθα τὸ ἐν Τεργέστῃ ἱδρυθὲν πρακτορεῖον ὑπὸ τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ* ἐν Γενεύῃ, ὅπως διευθύνῃ τὰς εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου ἀποστολὰς καὶ νὰ παρέχῃ πᾶσαν ὁδηγίαν εἰς τὰς ἰδιωτικὰς συνδρομάς. Μέχρι τέλους τοῦ Δεκεμβρίου 1877 τὸ πρακτορεῖον τοῦτο ἔπεμψε 483 μεγάλα κιβώτια καὶ ἔλαβε πρὸς διανομὴν 43,000 φράγκων.

Ἐν Αὐστρίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ αἱ ἀτμοπλοϊκαὶ καὶ αἱ σιδηροδρομικαὶ ἑταιρίαι ὑπετίμησαν, χάριν αὐτῶν, τὴν τιμὴν τῶν εἰσιτηρίων.

Ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ῥώμης, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου, διωργάνωσεν ἑταιρίας τοπικὰς ἐν Μεδιολάνοις, Φλωρεντίᾳ, Βενετίᾳ, Βολώνῃ κ.τ.λ. Αἱ προσφοραὶ αὐτῶν, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ἀπεστάλησαν εἰς Βουκουρέστιον καὶ Κωνσταντινούπολιν, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ τοῦ ἐν Τεργέστῃ πρακτορείου.

Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία ἀπέστειλαν τὰς συνδρομάς των διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Ἡ Δανία, ὅπου ὁ διοργανισμὸς τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ* χρονολογεῖται μόνον ἀπὸ ἑνὸς ἔτους, ἀπέστειλε συνδρομάς, ἀξίας 80,000 φρ. Ἡ Βελγικὴ καὶ ἡ Ὁλλανδία ἐξίσου συνεισέφερον πολλά. Ἡ ὁλλανδικὴ ἑταιρία ἵδρυσε νοσοκομεῖον πλησίον τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου καὶ ἡ ὁλλανδικὴ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρία μετέφερε δωρεὰν τὰς προσδιωρισμένας διὰ τοὺς ἐμπολέμους προσφοράς.

Ἐν Ἀθήναις, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν πόλεμον ἑταιρία, ἥτις συνῆψε σχέσεις μετὰ τῶν λοιπῶν τῶν ἄλλων κρατῶν διὰ τοῦ ἐν Τεργέστῃ πρακτορείου.

Ἐν Γαλλίᾳ αἱ συλλεγεῖσαι συνεισφοραὶ ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ κομητάτου τῆς Ἑταιρίας τοῦ *Ἐρυθροῦ Σταυροῦ* μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πολυαρίθμων ἑταιριῶν ἀνῆλθον μέχρι τέλους τοῦ 1877 εἰς 200,000 φρ. κατὰ τὴν γερμανικὴν ἐφημερίδα.

Ἐκτὸς τούτων, ἐπιτροπὴ προτεσταντῶν ἐνήργησεν ἰδίᾳ καὶ ἐξέπεμψε 13,000 φραγκ. μετὰ μεγάλης ποσότητος ἀντικειμένων ἀναγκαίων, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν δύο ἰατροὺς σαλέντας εἰς Ῥωμυλίαν.

Λ....

Η ΛΥΧΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας ὑπῆρξε θῦμα τῆς κακοδαιμονίας ἐκείνης, τῆς κοινῆς εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας πάντων τῶν αἰώνων καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν. Ἐπὶ τούτῳ ἐκθέτομεν τὸ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενον ἐπεισόδιον, ἵνα ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ τύχη ἐνασμενίζει νὰ καταδιώκῃ τοὺς μεγάλους ἄνδρας, ἀναγκάζουσα αὐτοὺς νὰ πληρώνωσι λίαν ἀκριβὰ τὴν δόξαν, ἣν δὲν ἀπολαμβάνουσι καθ' ὁλοκληρίαν ἢ μετὰ θάνατον, καὶ ἵνα δώσωμεν ἓν διδακτικώτατον μάθημα εἰς τοὺς εὐδαίμονας καὶ ἰσχυροὺς τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Ὁ θαυμασιώτερος ἴσως ἀνήρ, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ὁ Περικλῆς, ἐν τῇ νεανικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ἐσπούδασε τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὸ λύκειον

τοῦ Ἀναξαγόρου. Ἀναβὰς κατόπιν εἰς τὰ ὑπέρτατα ἀξιώματα καὶ κυριευθεὶς καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τῆς δόξης καὶ τῆς φιλοδοξίας, ὁ Περικλῆς μετ' ὀλίγον ἀπώλεσε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου αὐτοῦ διδασκάλου. Καὶ ἐν ᾧ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῇ ἤδη ἐπαφρομένῃ διὰ τὴν δόξαν της καὶ τὸ μεγαλεῖον, μεγαλοπρεπεῖς κῆποι, πολυδάπανοι οἰκοδομαὶ καὶ πλῆθὺς μαρμαρίνων ἀγαλμάτων καὶ μνημείων ἐμαρτύρουν καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ Περικλέους καὶ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ καλαισθησίαν πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ γραμμάτων, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ Ἀναξαγόρας, γέρων ἤδη καὶ πτωχός, ἐφθίνετο ἐγκαταλελειμμένος ἔν τινι τῶν σκοτεινοτέρων προαστείων τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ, μεθ' ἑνὸς μόνου δούλου, ἐν ἀθλίῳ οἰκίσκῳ κατοικῶν, διήρχετο τὸν καιρόν του, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς μεγάλης του διανοίας καὶ τοῦ μικροῦ κήπου του, οὗ τινος τὰ ὄσπρια, ἐν τῷ ὕδατι ἑβρασμένα καὶ δι' ὀλίγου ἅλατος ἠρτυμένα, ἀπετέλουν τὴν μόνην τροφὴν τοῦ τε κυρίου καὶ τοῦ δούλου, μᾶλλον πιστοῦ καὶ εὐγνώμονος ἢ ὁ ἔνδοξος μαθητής.

Ὁ Ἀναξαγόρας κατηνάλωσεν ὅλην τὴν πατρικὴν κληρονομίαν ἐν τῇ σπουδῇ καὶ τῇ τελειοποιήσει τῆς φιλοσοφίας, ἐκείνης ἰδίως, ἥτις πραγματεύεται περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν νόμων, οἵτινες διοικοῦσι τὸ Σύμπαν.

Τὰ συσσωρευόμενα ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἔτη, ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος μελέτη εἶχον αὐλακώσῃ τὸ μέτωπόν του διὰ προώρων, βαθειῶν καὶ πυκνῶν ῥυτίδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ὑπερβολικαὶ ἀγρυπνίαι, ἡ ἀκατάπαυστος ἐργασία καὶ τὰ μακρὰ παθήματα κατέβαλον τὰς δυνάμεις του καὶ κατέστρεψαν τὴν ὑγείαν του. Οὐδέν, ἐν βραχεῖ λόγῳ, ἔμενε πλέον τῷ φιλοσόφῳ ἢ τὸ διανοητικὸν μέρος καὶ σῶμα ξηρὸν καὶ διαφανές. Ὁ Ἀναξαγόρας, ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἐρημικῆς αὐτοῦ κλίνης, ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ στιγμήν, καθ' ἣν, κατὰ σύμπτωσιν, ἐν τῷ νῷ τοῦ Περικλέους ἐξηγέρθη ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ.

Ἡ γενναία τοῦ Περικλέους ψυχὴ ἐμέμφθη ἀμέσως ἑαυτὴν διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν, ἐν ᾗ ἀφῆκε τὸν φιλόσοφον.

Ἐπιθυμῶν δὲ οὗτος μεγάλως νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν ταύτην, ταχέως σπεύδει νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας του.

Τυλίσσεται διὰ τοῦ μανδύου του, καὶ μόνος, πεζός, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, διευθύνεται πρὸς τὴν ἐλεεινὴν κατοικίαν, ἐν ᾗ ἔμενεν ὁ Ἀναξαγόρας.

Διελθὼν πολλὰς ἐρήμους καὶ ἀποκέντρους συνοικίας, φθάνει εἰς τὴν θύραν καὶ κτυπᾷ· ὁ δοῦλος ἀνοίγει καὶ τὸν εἰσάγει ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θνήσκοντος γέροντος.

Εἰς τὴν λάμψιν πηλίνης λυχνίας, διαχεούσης ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενὲς καὶ ὑποτρέμον φῶς, ὁ Περικλῆς ἀνεγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀρχαίου του διδασκάλου. Ὀλίγα πήλινα ἀγγεῖα, ἀγάλματά τινα ἀτέχνως γεγλυμμένα, κύλινδροί τινες παπύρου καὶ μαθηματικόν τι ἢ ἀστρονομικὸν ἐργαλεῖον ἦσαν τὰ μόνα κοσμήματα τοῦ δωματίου ἐκείνου, οὗτινος οἱ γυμνοὶ τοῖχοι ἐμαρτύρουν τὴν ἔνδειαν τοῦ κατοικοῦντος.

Εἰς τοιοῦτον θέαμα, ὁ Περικλῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα καὶ

— Ὦ ἀθάνατοι θεοί! ἀνέκραξεν, εἰς ποίαν κατάστασιν σὲ εὑρίσκω!

— Ἐγγὺς πρὸς τὸ μεταβῆναι εἰς τὴν θεότητα, τέκνον μου, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος καὶ ἄνευ συγκινήσεως ὁ ἐκπνέων φιλόσοφος. Ἡ θέα μόνον μαθητοῦ, τὸν ὁποῖον, καίπερ ἀγνώμονα, τοσοῦτον πάντοτε ἠγάπησα, ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχήν μου ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἑτοίμην νὰ πετάσῃ πρὸς τοὺς οὐρανούς.

— Ἡ ἀθλιότης, ἐν ᾗ σὲ βλέπω, ἐπρόσθεσεν ὁ Περικλῆς, μὲ πληροῖ θλίψεως καὶ μεγάλου θαυμασμοῦ· πολὺ ἀπεῖχον τῆς εἰκονίσεως τῆς λυπηρᾶς ταύτης καταστάσεώς σου· ἀλλὰ σὺ ἴσως δὲν εἶσαι τοσοῦτον βαρέως ἀσθενής, ὅσον νομίζεις, καὶ ἐὰν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον, ὤ! πόσον θὰ λυπηθῶσιν αἱ Ἀθῆναι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς διδασκαλίας σου!

— Ὦ Περίκλεις! ἐπανέλαβεν ὁ Ἀναξαγόρας, ἐνδυναμώνων τὴν φωνήν του καὶ ἐγειρόμενος ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἂς μὴ κολακευώμεθα ὑπὸ ματαίας ἐλπίδος· αἱ στιγμαὶ εἶναι πολύτιμοι, καὶ ἐγὼ πλησιάζω εἰς τὴν ἐσχάτην μου ὥραν· ὁ Ἀναξαγόρας ἔζησεν, ἀλλά, πρὶν ἐκπνεύσῃ, θέλει εἰσέτι ἓν παράδειγμα νὰ σοὶ δώσῃ. Ἐνθυμήθητι ὅτι ἡ ἀληθὴς ἱκανότης εἶναι σεμνὴ καὶ μετριόφρων, καὶ οἱ μεγάλοι ὀφείλουσι νὰ πορεύωνται πρὸς εὕρεσίν της.

Ἔπειτα, δεικνύων πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἐκ τῆς ὀροφῆς ἀνηρτημένην λυχνίαν:

— Ἐάν, εἶπε, ἐπεθύμουν ἡ λυχνία αὕτη νὰ μοὶ παρέχῃ εἰσέτι φῶς, ἤθελον θέσῃ ἐν αὐτῇ ἔλαιον. Χαῖρε διὰ παντός, προσφιλέστατέ μοι Περίκλεις.

Μόλις τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερε, φιλόσοφος καὶ λυχνία ταὐτοχρόνως ἐσβέσθησαν.

Ἡ εὐγενὴς τοῦ Περικλέους καρδία ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου θεάματος συνεκινήθη, καὶ τὸ μάθημα ἐκεῖνο ἐνεχαράχθη ἀνεξιτήλως ἐν τῇ ψυχῇ του. Ὅταν δὲ ὁ δοῦλος ἐπανῆλθε νανάψῃ ἐκ νέου τὴν λυχνίαν, ὁ Περικλῆς ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἀναξαγόραν, ἵνα τῷ ἀποδώσῃ τὰ τελευταῖα καθήκοντα. Τοῦ ἔκλεισε μετὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, κατὰ τὸ εὐσεβὲς τῶν ἀρχαίων ἔθος, καὶ ἐξέβαλεν ἐκ βάθους καρδίας στεναγμόν, ἐγγίζων διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ εὔγλωττα ἐκεῖνα χείλη, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ θάνατος ἐπέβαλεν αἰώνιαν σιωπήν· δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν γλυκεῖαν γαλήνην, τὴν διακεχυμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ φιλοσόφου, ὅστις ἐν τῇ ἀθλιότητι

καὶ τῇ ἐγκαταλείψει ἀπῆλθε τῶν ζώντων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀνεγνώρισεν, ὅτι ζωὴ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν Μουσῶν καὶ τῶν γνώσεων, δύναται καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμφορῶν νὰ τελειώσῃ ἐν τοιούτῳ ἀταράχῳ ὕπνῳ. Ἠσθάνθη δὲ διπλασιαζόμενον τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν ἔξοχον ἐκείνην φιλοσοφίαν, ἧς τινος αἱ παρηγορίαι καὶ εὐεργεσίαι μᾶς συνοδεύουσι μέχρι τοῦ τάφου, καὶ ἀπεσύρθη πλήρης σκέψεων καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις φλογερῶν δακρύων.

Μετ' ὀλίγον χρόνον, ἄγαλμα ἐκ Παρίου μαρμάρου καὶ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον ἐγερθέντα, δι' ἐπιμελείας αὐτοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀναξαγόρου, ἐφανέρωσαν πρὸς τοὺς συγκεκινημένους Ἀθηναίους τὴν θλῖψιν καὶ πικρίαν τοῦ Περικλέους. Βεβαιοῦται ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῆς λυχνίας, μὴ ἐξαλειφθεῖσα ποτὲ τοῦ νοῦ του, ὑπῆρξε κατόπιν μεγάλης ὠφελείας πρόξενος εἴς τε τοὺς λογίους καὶ τοὺς φιλοσόφους τοῦ καιροῦ του. Εἴθε τὸ αὐτὸ νὰ συμβῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καὶ εἴθε οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ὑπουργοὶ νὰ ἀναμιμνήσκωνται ἐνίοτε τῆς λυχνίας τοῦ Ἀναξαγόρου.

Ἐν Κερκύρᾳ. Α. ΠΑΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΛΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τῶν χρόνων Πάππου, ἕλληνος μαθηματικοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας, μέχρι σήμερον οἱ μαθηματικοὶ μετεχειρίσθησαν τοὺς ὅρους καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς γεωμετρίας πρὸς παράσασιν καὶ ἐξέτασιν τῆς κατασκευῆς τῶν κελίων τῆς κυψέλης· ἀλλά, καίτοι συχνότατα ἐμελετήθη ὑπὸ πλείστων σοφῶν ἡ κανονικὴ καὶ θαυμασία ἐκλογὴ τοῦ σχήματος αὐτῶν καὶ ἀνηρευνήθη ὑφ' ὅλας τῆς ἐπιστήμης τὰς λεπτότητας, ἡ πρόοδος ὅμως τῆς κατασκευῆς καὶ τὰ αἴτια τῆς κανονικότητος τοῦ σχήματος αὐτῶν τότε μόνον ἀνεφάνησαν, ὅτε ὁ διάσημος τυφλὸς Huber ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν μελέτην ταύτην.

Ἐκ τῶν πλείστων δὲ μελετῶν, αἵτινες ἐγένοντο μέχρι τοῦδε περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν μελισσῶν, τῆς ὁποίας ἐκτενὴ διατριβὴν προσεχῶς θέλομεν προσφέρῃ εἰς τὰς στήλας τῆς *Κορίννης* χάριν τῶν ἐν ταῖς τῆς φύσεως μελέταις ἡδυνομένων ἀναγνωστῶν καὶ ἐρατεινῶν ἀναγνωσριῶν αὐτῆς, ἀποσπῶμεν τὸ ἐξῆς γεωμετρικὸν πρόβλημα, οὗτινος ἡ λύσις εὑρέθη ἐν τοῖς κελίοις τῆς κυψέλης.

«Ἐπειδὴ αἱ κηροποιοὶ μέλισσαι ἀποφέρουσιν οὐχὶ ἄφθονον, ἀλλὰ περιωρισμένην ποσότητα κηροῦ, δέον ἵνα πρὸς κατασκευὴν τῶν κελίων καταναλίσκηται, ὅσον τὸ δυνατόν, ὀλιγωτέρα ποσότης τούτου καὶ νὰ μὴ ἀπόλλυται οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον αὐτοῦ μέρος.» Ἐκ τούτων ἕπεται, ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ **K. Réaumur**, ὅτι εἰς τὰς μελίσσας ἐναπόκειται ἡ λύσις τοῦ ἑξῆς δυσκόλου γεωμετρικοῦ προβλήματος.—«Δεδομένης ποσότητός τινος κηροῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἐξ αὐτοῦ ἴσα καὶ ὅμοια κελία ὡρισμένης χωρητικότητος, ἔχοντα τὴν μεγίστην πλευρὰν ἀναλόγως τῆς διδομένης ὕλης καὶ διατεθειμένα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ κατέχωσιν ἐν τῇ κυψέλῃ τὸν ἐλάχιστον χῶρον». Τὸ πρόβλημα τοῦτο κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς συνθήκας πληρέστατα ἐλύθη ὑπὸ τῶν μελισσῶν. Κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα θὰ ἦτο τὸ καταλληλότερον πρὸς κατασκευὴν τῶν κελίων ὡς συνᾷδον μετὰ τοῦ σχήματος τοῦ σώματος τοῦ ἐντόμου, ἀλλ' ἐπειδή, τῶν κελίων ὄντων κυλινδρικῶν, δὲν θὰ ἠδύναντο ταῦτα νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀκριβῶς πρὸς ἄλληλα καὶ θὰ ἔμενον ἑπομένως μεταξὺ ἑκάστου τῶν τριῶν προσκειμένων κυλίνδρων κενὰ ἀνωφελῆ διαστήματα· ἂν δὲ ταῦτα ἦσαν τρίγωνα ἢ τετράγωνα, θὰ ἐφηρμόζοντο μὲν ἀκριβῶς πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ θὰ ἀπῄτουν καὶ μεγαλειτέραν ποσότητα ὕλης, ἀναρμόδια δὲ θὰ παρίσταντο καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος τῶν μελισσῶν, τὸ ἑξάεδρον, ὡς αἴρον ἁπάσας τὰς δυσκολίας ταύτας, ἐξελέχθη ὡς τὸ ἁρμοδιώτερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὁ **Réaumur** παρετήρησεν ὅτι ἡ βάσις ἑκάστου κελίου ἀντὶ ν' ἀποτελῇ ἐπίπεδον, ἀποσυντίθεται συνήθως εἰς τρία τεμάχια, κατὰ τὸ σχῆμα τῆς κούπας τῶν παιγνιδιοχάρτων, τιθέμενα εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσι κοίλην πυραμίδα—"Ὅτι δὲ ἡ κατασκευὴ αὕτη καὶ στερεωτέρα εἶναι καὶ ὀλιγωτέραν δαπάνην ὕλης ἀπαιτεῖ, τοῦτο ἀποδεικνύεται διὰ μαθηματικῶν ἀποδείξεων, καταμετρήσεων καὶ ὑπολογισμοῦ. Ὁ Μαράλδης, ὁ ἐφευρετὴς τοῦ ὑέλου τῆς κυψέλης, (glass hives) προσδιώρισε διὰ λεπτοτάτης καταμετρήσεως τὴν γωνίαν τούτων, καὶ εὗρεν ὅτι ἡ μὲν μεγαλειτέρα ἦτο $109^0\ 28'$ ἡ δὲ μικροτέρα $70^0\ 32'$· ὁ δὲ **Réaumur**, θέλων νὰ γνωρίσῃ τίνος ἕνεκεν ἐξελέχθησαν εἰδικῶς αἱ γωνίαι αὗται, παρεκάλεσε τὸν **K, Koenig**, διάσημον μαθηματικόν, (χωρὶς νὰ τῷ κοινοποιήσῃ τὸν σκοπόν του ἢ νὰ τῷ εἴπῃ τὰς ὑπὸ τοῦ Μαράλδη ἀναζητήσεις) νὰ προσδιορίσῃ δι' ὑπολογισμοῦ, ὁποία τις ἡ γωνία τοῦ ἑξάεδρου κελίου τοῦ ἔχοντος βάσιν κοίλην πυραμίδα, σχηματιζομένην ἐκ τριῶν ἴσων καὶ ὁμοίων ρομβοειδῶν πλευρῶν, εἰς τρόπον ὥστε πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ν' ἀπαιτῆται ἡ ἐλαχίστη ποσότης ὕλης. Οὗτος δὲ διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὑπὸ τῶν γεωμετρῶν καλουμένου *ὑπολογισμοῦ τῶν ἀπειροστημορίων* εὗρεν ὅτι ἡ μὲν μεγαλειτέρα τῶν γωνιῶν πρέπει νὰ εἶναι $109^0\ 26'$. ἡ δὲ μικροτέρα $70^0\ 34'$ τοὐτέστι διαφορὰ ἴση μὲ τὰ 2]60 περίπου τῆς ὑπὸ τῶν μελισσῶν κατασκευασθείσης.

(From tke library of entertaining knonledge).

Ἐν Λευκάδι. Σ. Ι. ΚΑΡΙΝΤΑΒΑΣ.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Τὸ ῥόδον ἐθεωρήθη καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ παρ' ἅπασι τοῖς λαοῖς ὡς ὁ *βασιλεὺς τῶν ἀνθέων*.

Οὐδὲν ἄλλο ἄνθος ἐξυμνήθη περισσότερον ὑπὸ

τῶν ποιητῶν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀριθμεῖ μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἐραστῶν.

Τὸ ῥόδον, τοιοῦτον ὁποῖον ἡμεῖς τὸ γνωρίζομεν, εἶναι προϊὸν τῆς καλλιεργείας, διότι ἐν τῇ ἀγρίᾳ καταστάσει του ἔχει μόνον πέντε φύλλα, καὶ λέγεται ἀγριοτριαντάφυλλον.

Ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ῥόδων τῶν πλέον περιζητήτων ἕνεκα τῆς ὡραιότητος, τῆς κομψότητος ἢ τῆς εὐωδίας των, ἡ πρώτη τάξις ἀνήκει εἰς τὰ *βρυΐνα ῥόδα*, οὕτως ὀνομασθέντα ἕνεκα τοῦ εἴδους τῶν βρύων τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τοὺς κλάδους των καὶ τὸν κάλυκά του· ἀκολούθως ἔρχεται τὸ *ἑκατόμφυλλον ῥόδον* μετὰ τῶν πολυαρίθμων εἰδῶν του· *τὸ ῥόδον τῆς Ὁλλανδίας· τὸ ῥόδον τῶν ζωγράφων· τὸ λευκὸν ῥόδον· τὸ ῥόδον τῆς Βεγγάλης*, τοῦ ὁποίου ἓν εἶδος, *τὸ ῥόδον τοῦ τείου* ἐκπέμπει ἄφθονον εὐωδίαν· *τὸ ῥόδον τῶν τεσσάρων τοῦ ἔτους ὡρῶν*, τὸ *ῥόδον* τοῦ *στολισμοῦ*, μικρὸν ἄνθος θελκτικόν· τὸ *ῥόδον* multiflore, τὸ ὁποῖον ἀναῤῥιχᾶται κατὰ μῆκος τῶν τοίχων· *τὸ κίτρινον ῥόδον*, ὅπερ δὲν ἐπιτυγχάνει πολλάκις· *τὸ ῥόδον* capucine πάντοτε ἁπλοῦν, καὶ ὅπερ δὲν διαρκεῖ παρὰ μίαν ἡμέραν.

Μεταξὺ τῶν χρησιμευόντων εἰς τὴν ἰατρικήν, γνωστὸν εἶναι πρὸ πάντων τὸ ῥόδον τοῦ Provins, καλούμενον κοινῶς *ἐρυθρὸν ῥόδον* καὶ ἔχον χρῶμα ἴου· χρησιμεύει δὲ ὡς βάσις πλείστων στυπτικῶν παρασκευῶν λίαν χρησίμων, καθὼς τὸ *γλύκυσμα* τοῦ *ῥόδου*, τὸ *μέλι αὐτοῦ*, ἡ *ζάκχαρις*, τὸ *ὄξος*.

Τὸ *ὕδωρ* καὶ τὸ *ἔλαιον* τοῦ *ῥόδου* μετεχειρίζοντο εἰς τὰς Ἰνδίας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, πρὸς χρῆσιν τοῦ καλλωπισμοῦ· ἔγειναν δὲ γνωστὰ ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου αἰῶνος· αἱ καλλίτεραι ποιότητες τούτων ἔρχονται εἰσέτι ἐκ τῆς Περσίας καὶ τῆς Τύνιδος. Τὸ ῥόδον ἐν γένει εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ὡραιότητος, τῆς χάριτος, τῆς δροσερότητος καὶ τῆς φιλοστοργίας. Ἐπίσης θεωρεῖται καὶ ὡς εἰκὼν τῶν ἐφημέρων ἡδονῶν τῆς ζωῆς, διότι ταχέως παραμαῖζει.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐκαλλιέργουν τὸ ῥόδον μετ'ἐπιμελείας, συνῆγον τὰ μῦρα αὐτοῦ, ἐσχημάτιζον στεφάνους, καὶ ἐκόσμουν τὰς ἁμάξας τῶν θριάμβων, τοὺς γαμηλίους παστοὺς, τὰς κάλπας καὶ τοὺς τάφους.

Οἱ Ἕλληνες τὸ ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦτο ἦτο λευκὸν τὸ πρῶτον, ἐρρωματίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν δακτύλων τῆς Ἀφροδίτης, ἣ ἄκανθά τις ἐτραυμάτισε.

Ἐν Πάτραις. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

ΥΠΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Ζουάβος τις, Φραγκῖσκος Μαρσὰλ καλούμενος, ἔλαβε τὸ βραβεῖον της τιμῆς παρὰ τῆς Ἑταιρίας ἥτις ὑπάρχει συστημένη πρὸς ἅμιλλαν εἰς ἀγαθὰ ἔργα. Ὁ στρατιώτης οὗτος ἠξιώθη τῆς εἰρημένης ἀμοιβῆς διὰ τὴν ἑπομένην πρᾶξιν αὐτοῦ.

Ἡ γραῖα μήτηρ του, μόνη καὶ ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὸ χωρίον της, ἐστερεῖτο τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Ὁ Μαρσάλ, οἰκονομῶν ἀνὰ ἓν σολδίον ἐκ τοῦ πτωχοῦ μισθοῦ του, ἐσύναξε τέλος χρηματικόν τι ποσόν, τὸ ἀπαιτούμενον ἵνα τὴν φέρῃ πλησίον του, εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἔφερεν, ἀλλὰ πῶς καὶ νὰ τὴν τρέφῃ; Ὁ μισθός του μόλις ἤρκει διὰ τὸ ἐνοίκιόν της. Ἀπεφάσισε νὰ τρώγῃ μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ σιτηρεσίου του, ἐνῷ καὶ ἀκέραιον μόλις τὸν ἐχόρταινε, καὶ νὰ φέρῃ τὸ ἕτερον ἥμισυ εἰς τὴν μητέρα· τὸ πλεῖστον μάλιστα καὶ τὸ καλλίτερον εἰς αὐτήν, εἴτε ζωμὸν εἶχεν, εἴτε ἄρτον, εἴτε κρέας.

Ἡ μήτηρ του, ὡς ἀσθενής, δὲν ἠδύνατο οὔτε τὰ τῆς οἰκίας νὰ διευθετῇ. Ὁ στρατιώτης, καίτοι ὑπερήφανος ἀνὴρ, οὐδέποτε ἠρυθρίασε πράττων οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν, καὶ τὴν ἐσχάτην αὐτήν, εἰς τὴν μητέρα του.

Δὲν ἀρκοῦσι ταῦτα, ἀλλ' ἐπῆλθε χειμών, ψῦχος πολύ· ἵνα δοθῶσιν εἰς πλύσιν αἱ ὀθόναι τῆς μητρός, ἀπῃτοῦντο χρήματα, ἀλλὰ ποῦ χρήματα; Ἡ πτωχὴ μήτηρ δὲν εἶχε πῶς νὰ μεταλλάξῃ, ἡ δὲ καθαριότης εἶναι ὑγεία.—Τί πράττει ὁ Μαρσάλ;

Λαμβάνει ἡρωϊκῶς τὰ φορέματα τῆς μητρὸς καὶ πορεύεται εἰς τὸν ποταμόν. Ἐκεῖ, τὸν βλέπουσιν, αἱ πλύντριαι, ἕνα Ζουάβον πλύνοντα γυναικεῖα φορέματα, καὶ γελῶσι, καὶ γελῶσι, καὶ περιγελῶσι καγχάζουσαι.

Τί τὸν μέλει αὐτόν;—Ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του ἡσύχως, μειδιῶν πρὸς τὴν συνείδησίν του, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐπιδοκιμάζουσαν τὴν πρᾶξίν του.

Οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν συνεδρίασιν τῶν μελῶν τῆς προειρημένης ἑταιρίας, ἐχειροκρότησαν, καὶ πολλοὶ μάλιστα ἐδάκρυσαν ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ὅταν ὁ πρόεδρος, δίδων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ τὴν ἀμοιβήν, ἀπήγγειλε συγχρόνως τὰς ἑπομένας λέξεις· «Μαρσάλ, στρατιῶτα γενναῖε, τέκνον εὐγενές, ὅστις ἄξιος κατέστης τοῦ ἀριστείου ὅπερ σοὶ δίδεται.»

Τὸ ἀριστεῖον τοῦτο ἦτο ἁπλοῦν τι νομισματόσημον.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΕΡΑΣ

Ἡ φήμη τοῦ ἐκτάκτου Ζακυνθίου παιδός, περὶ οὗ ἅπας ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἐποιήσατο λόγον, ἔφθασε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Παιδίον τέρας*, ὁ *Ἐμπορικὸς Ἀγγελιαφόρος* τῆς Νέας Ὑόρκης γράφει περὶ αὐτοῦ: «Ἀνταποκριτὴς ἐπιστέλλει ἡμῖν ἐξ Ἀθηνῶν ὅτι ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ζακύνθου, μιᾷ τῶν Ἰονίων νήσων, ὑπάρχει παῖς ἑπταετὴς σχεδόν, ὅστις δεικνύει τοιαύτην ἔκτακτον εὐφυΐαν, ἰδίως περὶ τὰ λογιστικὰ καὶ τὰ μαθηματικά, ὥστε ἀποτελεῖ τῳόντι φαινόμενον. Μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος ὁ παῖς οὗτος λύει τὰ δυσκολώτατα τῶν λογιστικῶν καὶ μαθηματικῶν προβλημάτων.»

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 15.

— Δολοφόνε!... δολοφόνε!... μᾶς ἐσκότωσες τὸν καλλίτερον συμπολίτην!... Ἄθλιε!... Γραικύλε!...

Μάτην ὁ δυστυχὴς Μαστρο-Σῖμος διεμαρτύρετο, μάτην ἐκραύγαζεν ὅτι ἠδικεῖτο. Οὐδεὶς ἦν ὁ ἀκούων. Ἐρρίφθησαν μάλιστα κατ' αὐτοῦ καὶ τινες λίθοι.

— Ἀφήσατέ με τοὐλάχιστον νὰ κλείσω τὸ παντοπωλεῖόν μου, ἱκέτευεν ὁ δυστυχής, βλέπων τὴν ἀμετάτρεπτον αὐτῶν ἀπόφασιν νὰ τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακήν.

— Ὄχι!... ὄχι!... δολοφόνε!... ἀνέκραζον ἅπαντες.

Τοῦτο μάλιστα ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ δράμωσί τινες εἰς τὸ παντοπωλεῖον, ὅπερ ἐν ὀφθαλμοῦ ῥιπῇ διηρπάγη. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὸ φόβητρον τῶν χωρικῶν, τὸ *κατάστιχον*, ἐξηφανίσθη.

Ὅθεν ὁ ἀτυχὴς Ἠπειρώτης ὡδηγήθη εἰς τὴν φυλακήν.

Ἤδη ἴσως τις τῶν ἀναγνωστῶν ἐρωτήσῃ, τί ἐζήτει ἐν μέσῳ βουλγαρικοῦ χωρίου Ἠπειρώτης παντοπώλης.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη, καίπερ κατὰ πρῶτον οὐχὶ τόσον εὔλογος φαινομένη — καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἐρωτήσαντα ἀναγνώστην—εἶναι ὅμως, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, δικαία, καὶ διὰ τοῦτο θὰ λύσωμεν τὴν ἀπορίαν ταύτην τοῦ περιέργου ἡμῶν ἀναγνώστου.

Τὸ παράδοξον τοῦτο παρατηρεῖται ἐν Τουρκίᾳ, ἰδίως τῇ εὐρωπαϊκῇ. Ἐπισκέφθητι οἱαδήποτε χωρία, ἔχοντα ὅσα δήποτε παντοπωλεῖα, οἱ κύριοι αὐτῶν, ἂν ὄχι ὅλων, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τοῦ ἑνὸς ἢ τῶν δύω, θὰ εἶναι Ἠπειρῶται. Περιηγήθημεν ὅλην σχεδὸν τὴν Θρᾴκην, πλεῖστα μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, καὶ ὅμως δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν χωρίον ἄνευ τοιούτου.

Διηγοῦνται μάλιστα καὶ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον, ὅπερ παραθέτομεν πρὸς μείζονα τῶν λόγων ἡμῶν τούτων πίστωσιν.

Ἄγγλος τις, παρατηρήσας τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἀπεφάσισε—πάντοτε οἱ Ἄγγλοι διαπράττουσι τὰς μεγάλας ἀνοησίας—νἀναζητήσῃ πανταχοῦ, ὅπως εὕρῃ ἓν καὶ μόνον τοὐλάχιστον χωρίον, οὐτινος ὁ παντοπώλης νὰ μὴ εἶναι Ἠπειρώτης.

Ἐπισκεφθεὶς ὅλον τὸ ἀνατολικὸν ἡμισφαίριον καὶ μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ σκοποῦ, μετέβη καὶ εἰς τὸ δυτικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀπέτυχεν. Ἐξακολουθῶν δὲ τὴν περιήγησίν του, ἔφθασεν εἴς τι χωρίον, ἐν μιᾷ τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἀμερικῆς κείμενον, ἔνθα ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ Ἠπειρώτην. Εἰσέρχεται εἰς τὸ ἓν καὶ μόνον παντοπωλεῖον τοῦ χωρίου καὶ βλέπει χωλόν τινα κύριον, περιποιούμενον τοὺς θαμῶνάς του.

— Τίς εἶναι ἡ πατρίς σου; ἐρωτᾷ αὐτόν, ἅμα εἰσελθών.

— Ἡ Ἤπειρος, κύριε, ἀπαντᾷ ὁ χωλὸς παντοπώλης, ἀπορῶν πως ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ προθυμίᾳ τοῦ τέκνου τῆς ξανθῆς Ἀλβιόνος.

— Ἀο! ὤ! ἀνακράζει ὁ ἀγαθὸς Ἄγγλος, σύ, χωλὸς ὤν, ἦλθες ἕως ἐδῶ, ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο τοιοῦτος, ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποῦ θὰ ἐπήγαινες!

Δὲν θὰ γελάσωσι, πιστεύω, οἱ ἀναγνῶσται οὔτε μὲ τὴν ἀγαθότητα τοῦ συγγραφέως, ἐμβαλόντος εἰς τὴν διήγησίν του ἐπεισόδιον μὴ συνδεόμενον πρὸς αὐτήν, οὔτε μὲ τὸν πλανήτην βίον τῶν τέκνων τῆς εὐάνδρου Ἠπείρου, διότι αὐτὴ ἡ λέξις *εὔανδρος* ἣν ἅπαντες μεταχειριζόμεθα, ὁμιλοῦντες περὶ αὐτῆς, ἀρκεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς πλάνας τῶν τέκνων της. Ἐὰν αὗται δὲν εἶχον χώραν, δὲν θὰ ἠριθμοῦμεν μεταξὺ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τοῦ γένους ἡμῶν τοὺς Ζωσιμάδας, Καπλάνας καὶ τὴν λοιπὴν χορείαν τῶν ἀοιδίμων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἐν μεταγενεστέρᾳ δ'ἐποχῇ τοὺς Ζάππας καὶ Ζωγράφους.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν διήγησιν.

Ὁ ἄγνωστος, εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον, εὗρε τὴν κυρίαν κειμένην ἐκτάδην ἐπί τινος ἀνακλίντρου. Ἐρωτήσας δὲ τὴν παρισταμένην ὑπηρέτριαν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς κυρίας Πέτκωφ, προὐχώρησε καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός.

Ἀστραπὴ εὐαρεστήσεως ἀκαριαία ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του.

— Ἐκάμετε πολὺ κακὰ νὰ μὴ ἀφήσετε ἐλεύθερον τὸ στῆθος τῆς κυρίας, εἶπε.

Καὶ πάραυτα, λύσας τὸν σηθόδεσμον, ἀπήλλαξε τὸ στῆθος τοῦ περισφίγγοντος αὐτὸ ἐνδύματος.

Εἶτα δέ, στὰς καὶ παρατηρήσας αὐτὴν διὰ βλέμματος μεστοῦ ἀνοσίου ἔρωτος, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, εἴτε διότι ἠσθάνθη τὴν ψυχρὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, εἴτε διότι ἡ κατέχουσα αὐτὴν λιποθυμία ἤρξατο διασκεδαζομένη, ἀνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔφερε τὸ βλέμμα περὶ αὐτήν.

Ἰδοῦσα δὲ τὸν ἄγνωστον πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον:

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἐψιθύρισεν.

Οὗτος προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ αὐτὴν διὰ λέξεων τινων ἀορίστων καὶ ἐκ τῶν συνήθων ἐν τοιαύταις περιστάσεσι, ἐφαίνετο δὲ κατεχόμενος ὑπὸ πυρετοῦ, ἐνῷ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του διεχέετο οὐκ οἶδά τι ἱερόσυλον. Ἀνήγειρε τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, οἱονεὶ θέλων νὰ τοποθετήσῃ αὐτὴν καλῶς—ἀλλὰ πράγματι, ὅπως αἰσθανθῇ τὴν πνοὴν αὐτῆς διατρέχουσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ὅτε ἡ κυρία Πέτκωφ, καταληφθεῖσα ὑπὸ νέας λιποθυμίας, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ὁ σύζυγός μου... ἐψιθύρισε, ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου;...

— Κυρία, δὲν ἔπαθε τίποτε... ἐψέλλισεν ὁ ἄγνωστος, ὅστις, κρατῶν τὴν γυναῖκα ταύτην ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, ἠσθάνετο τὰ γόνατά του καμπτόμενα.

Μὴ δυνηθεὶς δ' ἐπὶ τέλους νὰ ἀντίσχῃ, ἐκάθησεν ἢ μᾶλλον κατέπεσε μετ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἡ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἔκειτο ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς καρδίας του· οὗτος δὲ παρετήρει τὴν λιπόθυμον ταύτην ὡραιότητα, τὴν καταστᾶσαν ἤδη ὡραιοτέραν ἕνεκα τῆς διαχεομένης κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐλαφρᾶς ὠχρότητος, μετ' ἀπληστίας ἀδηφάγου.

Μόλις λεπτά τινα παρῆλθον οὕτω, καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκίρτησεν, ὡσεὶ ἔκειτο, οὐχὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις φίλου, ἀλλὰ τίγρεως. Κατενόησεν ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, ἐφ' ᾗ ἐστηρίζετο, δὲν ἦσαν παλμοὶ λύπης καὶ συμπαθείας, ἀλλ' ἱεροσύλου καὶ ἀκολάστου ἡδονῆς.

— Πάλιν αὐτός!... ἐψιθύρισε συνερχομένη.

Ὁ ἄγνωστος, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Κυρία..., ἐψέλλισε, μετὰ τόνου ὑπεμφαίνοντος δυσαρέσκειαν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ μετ' ὀλίγον συνῆλθεν ἐντελῶς. Ἐσκέφθη ὅτι οὐδ' ἀκουσίως αὐτῆς ἔπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὃν ἴσως εἶχε λόγους νὰ μισῇ, στιγμάς τινας ἡδονῆς.

Ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἠνάγκασε νὰναλάβῃ τὰς ἀπολεσθείσας δυνάμεις.

— Κύριε κόμη... εἶπε.

— Λησμονεῖτε, κυρία, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ἄνθρωπος, πρὸς ὃν ἐδόθη ὁ τίτλος οὗτος, πλήττων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς, λησμονεῖτε ὅτι ἐνώπιον τῶν ἄλλων δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀποκαλῆτε οὕτω;..

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Πέτκωφ, λαβοῦσα ὕφος σοβαρόν, τώρα, ὅτε ἀπώλεσα τὸν προσφιλῆ μου σύζυγον, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἔρχεσθε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Κυρία, ἴσως δὲν συνέβη τοῦτο, ὅπερ ὑμεῖς παραδέχεσθε ὡς γεγονός.

— Εἴθε νὰ εἶναι ἀληθές!... ἀλλὰ τὰ φαινόμενα... προσέθηκεν ἡ ἀτυχὴς γυνή, μόλις κρατοῦσα τὰ δάκρυά της. Ἀλλὰ περὶ τούτου, κύριε κόμη, μὴ φροντίζετε... Σᾶς ἱκετεύω νὰ ἐκτελέσετε τὴν παράκλησίν μου ταύτην, μὴ ἔλθετε πλέον...

Ἡ προσβολὴ αὕτη δὶς ἐπανελαμβάνετο· ὁ κόμης συνωφρυώθη μᾶλλον ἢ τὸ πρῶτον. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐξήστραψαν ὑπὸ ἐκδικήσεως καὶ ἠκόντισε κατ' αὐτῆς βλέμμα, ἐπενεγκὸν αὐτῇ ῥῖγος ἀκούσιον...

— Ἀλεξάνδρα, εἶπε. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ... Ἡ ἐπίσκεψίς μου ἐκείνη θὰ εἶναι ἴσως ἡ τελευταία ἢ θά...

Ὁ κόμης δὲν ἐτόλμησε νὰποπερατώσῃ τὴν φράσιν.

— Ὑγιαίνοιτε! προσέθηκε, καὶ ἀπῆλθε.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ἅμα ἰδοῦσα αὐτὸν ἐξελθόντα, καὶ ἀφῆκε τὸν ῥοῦν τῶν δακρύων της ἐλεύθερον. Ἐκρατεῖτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μὴ θέλουσα νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόμητα αἰτίαν νὰ παρατείνῃ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ διαμονήν.

— Ἀθλία! ἐψιθύριζεν ὁ κόμης, πλήρης ὀργῆς καὶ μίσους, καταβαίνων τὴν κλίμακα, τοιαῦται περιφρονήσεις δὲν θὰ μείνωσιν ἄνευ ἐκδικήσεως. Σὲ ἠγάπων! ἤδη δὲν σὲ ἀγαπῶ!... σὲ ἀποστρέφομαι!... σὲ μισῶ!...

Εἶτα δέ:

— Κύριε κόμη... προσέθηκεν ὡς ἀποτεινόμενος πρὸς ἑαυτόν, ὑπομονή! Τρεῖς ἡμέραι θὰ παρέλθωσιν ὡς στιγμή... καὶ ἔπειτα...

Γ'

Ἵνα ἐννοήσωσι καλῶς οἱ τιμῶντες ἡμᾶς διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς παρούσης ἀφηγήσεως, ἀνάγκη νὰναδράμωμεν ἔτη τινὰ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ῥωμανίας Κούζα ῥῶσός τις εὐγενής, οὗτινος ὅμως τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς οὐδεὶς ἐγίνωσκε.

Ἅπαντες ἐγνώρισαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ἰβανόφσκη.

Ὁ Κούζας, θελήσας νὰ τιμήσῃ τὸν ξένον του, ὃν περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο, ἔδωκε χορὸν ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἑσπέραν τινά, ἀφοῦ ὅλης σχεδὸν τῆς ἡμέρας ἦτο κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του.

Πάντες οἱ κάπως ἰσχύοντες παρὰ τῷ ἡγεμόνι ἐνόησαν ἐκ τῆς συνεργασίας ταύτης αὐτοῦ μετὰ τοῦ κόμητος, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου τινὸς καὶ ὅτι ὁ κόμης Ἰβανόφκης δὲν ἦλθεν ἁπλῶς καὶ μόνον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν τόπων ἐκείνων, ὡς ἔλεγεν, ἀλλ' ἐπιφορτισμένος ἰδιαιτέραν ἀποστολήν.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας, ὅπως ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς ἐκεῖνα μόνον τοῦ χοροῦ, ἅτινα συνδέονται στενῶς μετὰ τῆς παρούσης διηγήσεως.

Τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ἓν μόνον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας ἁπάντων τῶν εἰς τὸν χορὸν προσκεκλημένων ῥωμανικῶν ἐπισημοτήτων.

(ἕπεται συνέχεια) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Τύποις ΚΟΡΙΝΝΗΣ ἐν τῇ διασταυρώσει τῶν ὁδῶν Μιλτιάδου καὶ Νικίου ἀρ. 15